



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 28 czerwca 2019 r.

Pozycja 130

POSTANOWIENIE z dnia 9 kwietnia 2019 r. Sygn. akt Ts 96/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Małgorzata Pyziak-Szafnicka,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej E.W. oraz R.W. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 1a ust. 1 pkt 1 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1785, ze zm.) w zakresie, w jakim umożliwia uznanie na potrzeby podatku od nieruchomości garażu znajdującego się w budynku mieszkalnym, stanowiącego wyodrębniony lokal, za „część budynku” o odmiennym niż mieszkalny charakterze z art. 84 w związku z art. 217 w związku z art. 64 ust. 3 oraz z art. 217 w związku z art. 84 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 1a ust. 1 pkt 1 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a i e ustawy powołanej w punkcie 1 w zakresie, w jakim różnicują i uzależniają zastosowanie odpowiednich stawek podatku od nieruchomości do znajdującego się w budynku mieszkalnym garażu wielostanowiskowego od jego wyodrębnienia lub niewyodrębnienia jako przedmiotu odrębnej własności, przez co do znajdującego się w budynku mieszkalnym garażu wielostanowiskowego stanowiącego przedmiot odrębnej własności, zastosowanie ma stawka określona w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e, tj. stawka dla budynków lub części budynków „pozostałych”, a nie stawka dla budynków mieszkalnych określona w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a z art. 31 ust. 3 i art. 2 w związku z art. 64 ust. 1 i 2, art. 84 oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 21 czerwca 2018 r. (data nadania), E.W. oraz R.W. (dalej: skarżący) wystąpili z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym.

Na podstawie umowy o ustanowieniu odrębnej własności lokalu i jego sprzedaży, umowy o podziale do korzystania oraz pełnomocnictwie – zawartej 1 września 2011 r. w formie aktu notarialnego – skarżący nabyli do majątku objętego ustrojem ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej lokal mieszkalny w wielorodzinnym budynku mieszkalnym wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej oraz udziałem w lokalu użytkowym – garażu wielostanowiskowym, stanowiącym odrębną nieruchomość wraz ze stosownym udziałem w nieruchomości wspólnej, z prawem wyłącznego korzystania z oznaczonego miejsca postojowego. Zarówno lokal mieszkalny, jak i hala garażowa, znajdują się w obrębie tego samego budynku mieszkalnego, zlokalizowanego na nieruchomości gruntowej dla której prowadzona jest księga wieczysta.

Decyzją z 16 października 2013 r. (nr [...]), Prezydent W. ustalił skarżącym wymiar podatku od nieruchomości na rok 2013 na kwotę 285 zł.

Decyzją z 22 grudnia 2014 r. (nr [...]), Samorządowe Kolegium Odwoławcze (dalej: SKO) utrzymało tę decyzję w mocy. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia SKO stwierdziło, że stawka dla budynków mieszkalnych ma charakter preferencyjny, zatem nie należy tej kategorii traktować w sposób rozszerzający i obejmować nią części budynków niezwiązanych z funkcją mieszkaniową, np. garaży. Zdaniem SKO, lokale o innym przeznaczeniu niż mieszkalne powinny być opodatkowane według stawki przewidzianej dla „pozostałych” budynków lub ich części.

Na powyższą decyzję, skarżący złożyli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., który wyrokiem z 14 lipca 2015 r. (sygn. akt [...]) ją oddalił. Następnie Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 30 stycznia 2018 r. (sygn. akt [...]) również skargę kasacyjną oddalił.

3. Zdaniem skarżących, kwestionowane przepisy są niezgodne z zasadą szczególnej określoności regulacji daninowych wywodzoną z art. 84 w związku z art. 217 w związku z art. 64 ust. 3 Konstytucji oraz zasadą poprawnej legislacji wywodzoną z art. 217 w związku z art. 84 i art. 2 Konstytucji, a także z zasadą proporcjonalności i równości w nakładaniu obowiązków podatkowych, wynikającą z art. 31 ust. 3 i art. 2 w związku z art. 64 ust. 1 i 2, art. 84 oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. Przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie uczyniono następujące przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1445, ze zm.; dalej: u.p.o.l.):

1) art. 1a ust. 1 pkt 1, zgodnie z którym „budynek” oznacza „obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach”;

2) art. 2 ust. 1, w myśl którego opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają grunty, budynki lub ich części, budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej;

3) art. 5 ust. 1 pkt 2, zgodnie z którym rada gminy określa górną granicę wysokości stawek podatku od budynków mieszkalnych lub ich części na 0,51 zł od 1 m² powierzchni użytkowej, a budynków pozostałych, na 5,78 zł od 1 m² powierzchni użytkowej.

Jako wzorce kontroli powołano art. 84 w związku z art. 217 w związku z art. 64 ust. 3 oraz art. 217 w związku z art. 84 i art. 2 Konstytucji, a także art. 31 ust. 3 i art. 2 w związku z art. 64 ust. 1 i 2, art. 84 oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Istota problemu poruszonego przez skarżących sprowadza się do ustalenia, czy na potrzeby podatku od nieruchomości „część budynku” może mieć odmienny charakter od całego budynku, a konkretnie – czy wobec garażu stanowiącego przedmiot odrębnej własności (będącego samodzielną nieruchomością lokalową), usytuowanego w budynku mieszkalnym wielorodzinnym – należy zastosować stawki podatkowe właściwe dla budynków mieszkalnych, czy też dla „części budynków pozostałych”.

3. Trybunał stwierdza, że skarga spełnia przesłanki warunkujące przekazanie jej do rozpoznania merytorycznego, gdyż:

1) została sporządzona w imieniu skarżących przez radcę prawnego (art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK);

2) skarżący:

a) wyczerpali przysługującą im drogę prawną (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK), ponieważ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 stycznia 2018 r. (sygn. akt [...]) jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwykłe środki zaskarżenia,

b) dochowali przepisanego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK), ponieważ wymieniony wyrok został im doręczony 23 marca 2018 r., a skarga została wniesiona 21 czerwca 2018 r.,

c) prawidłowo określili przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK), wskazali, które konstytucyjne prawa i wolności i w jaki sposób – ich zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK) oraz przedstawili w tym zakresie stosowne uzasadnienie (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

4. W ocenie Trybunału analizowana skarga konstytucyjna nie jest obciążona nieusuwalnymi brakami formalnymi, o których mowa art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK, zaś sformułowane w niej zarzuty nie są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK.

Biorąc powyższe pod uwagę, dyskwalifikacja formalna analizowanej skargi konstytucyjnej na etapie wstępnej kontroli wykraczałaby poza ramy art. 61 ust. 1 i 4 u.o.t.p. TK.

W związku z powyższym, na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK, postanowiono jak w sentencji.